

І С Т И Н И

КАФКА

ОПОВІДАННЯ

Харків
«ФОЛІО»
2017

ВИРОК

Це трапилося чудового весняного недільного ранку. Георг Бендемманн, юний комерсант, сидів у своїй кімнаті на другому поверсі одного з тих низьких недовговічних будинків, які відрізнялися один від одного лише висотою та кольором і тяглися довгою вервечкою уздовж берега річки. Він щойно завершив писати листа до друга своєї юності, який мешкав зараз за кордоном, повільно, ніби бавлячись, заклеїв конверт, сперся ліктем на письмовий стіл і подивився з вікна на річку, на міст і на пагорби протилежного берега, вкриті німічною зеленню.

Він думав про те, як цей друг, незадоволений своєю кар'єрою на батьківщині, багато років тому виїхав до Росії, фактично втік. Тепер він мав свою справу у Петербурзі, і це спершу давало непогані прибутки, але потім рух зупинився, на що друг скаржився під час своїх візитів додому, останні, щоправда, траплялися дедалі рідше. І тепер він виснажливо і безрезультатно працював на чужині, чужинської форми борода прикривала його знайоме з дитинства обличчя, жовтавий колір його обличчя натякав на хворобу, яка неминуче

розвинеться. Друг розповідав, що не має зв'язку з місцевою колонією своїх земляків, але мало буває і у товаристві тамтешніх мешканців, тож уже майже напевно приречений на холостяцьке життя.

Що можна написати такому чоловікові, який явно прорахувався, якому можна поспівчувати, але неможливо нічим допомогти. Ймовірно, варто порадити йому повернутися додому і спробувати налагодити життя тут, серед колишніх друзів — адже для цього немає жодних перешкод — та і, зрештою, тут він міг би розраховувати на дружню допомогу. Але це би означало тільки пом'якшене, але від того ще більш болюче визнання марними усіх його дотеперішніх спроб і пораду покинути все це, повернутися назавжди і дати всім кидати на себе здивовані погляди, бо лише друзі зрозуміють його, і йому доведеться відчутися себе постарілою дитиною, яка може тепер хіба що слухатися своїх більш успішних друзів, які залишилися вдома і нікуди не їздили. Але хіба існували якісь гарантії того, що з усіх цих прикрощів, які доведеться йому заподіяти, буде якась користь? Можливо, не вдасться навіть повернути його додому, адже він сам зізнався, що більше не розуміє порядків, які панують на його батьківщині, і попри все так і залишиться на чужині, ображений на такі поради і ще більше віддалений від друзів. Але якби він і справді послухався, а потім, ясна річ, випадково, а не через погані наміри, — відчув лише приниження, не порозумівся би з колишніми друзями і не зміг би дати собі раду без них, страждав би від сорому і врешті-решт опинився взагалі без батьківщини і друзів, то хіба не було би краще для нього таки залишатися на чужині, як і раніше? Хіба за таких умов можна сподіватися, що тут він справді досягне якогось покращення?

Враховуючи вищенаведене, неможливо було взагалі уявити собі якесь відповідне письмове звертання до нього, яке без сорому могло би бути скероване навіть до найвіддаленіших приятелів, ясна річ, якщо взагалі вдасться втримати епістолярний контакт. Друг ось уже три роки не приїздив на батьківщину і пояснював це непевністю політичної ситуації в Росії, через що навіть коротка відсутність дрібного комерсанта була би недоречною, тоді як сотні тисяч росіян спокійно їздять собі по світу. А тим часом для самого Георга за ці три роки багато що змінилося. Про смерть його матері близько двох років тому, відколи Георг замешкав разом зі своїм батьком, друг ще довідався і надіслав свої співчуття у листі, висловивши їх надзвичайно сухо. Пояснити це можна було хіба що неможливістю уявити собі скорботу з приводу такої події на чужині. Відтоді Георг і у фінансові справи змушений був втручатися значно активніше. Можливо, за життя матері батько вважав, що лише він здатен вирішувати ділові питання, і не давав синові проявити себе, може, від моменту смерті матері батько просто став стриманішим, хоча і продовжував працювати у фірмі, а можливо, — точніше, навіть дуже ймовірно, що зіграли роль щасливі випадковості, у кожному разі протягом цих двох років фірма дуже несподівано розвинулася, довелося удвічі збільшити кількість персоналу, а реалізація збільшила ся у п'ять разів, і стало очевидно, що далі буде ще краще.

Але його друг про всі ці зміни не знав. Раніше, здається востаннє, у листі зі співчуттями з приводу смерті матері, друг намагався переконати Георга виїхати до Росії і детально писав про перспективи його імовірної діяльності у Петербурзі. Ті цифри були мізерними у порівнянні з масштабами, які справа Георга мала зараз. Але Георгові зовсім не

хотілося писати другові про свої комерційні успіхи, а якби він зробив це зараз, заднім числом, то тим більше виглядав би дивно.

Тож Георг обмежувався у своїх листах лише описами дрібниць, які спливають у пам'яті спокійного недільного пообіддя. Він просто хотів залишити незмінним уявлення друга про батьківщину, адже за довгий час на чужині друг, мабуть, давно звикся саме з таким уявленням. Траплялося, що Георг тричі у трьох різних листах описував другові заручини якогось малознайомого чоловіка з такою ж малознайомою дівчиною, аж поки друг, всупереч намірам Георга, не починав цікавитися цією дивиною.

Георг писав другові про такого розряду події тим більш охоче, що ніяк не міг наважитися зізнатися про власні заручини місяць тому з Фрідою Бранденфельд, дівчиною із заможної родини. З нареченою він часто розмовляв про свого друга і про їхнє дивне листування.

— Отже, він не приїде на наше весілля, — сказала вона. — Але ж я маю право познайомитися з усіма твоїми друзями.

— Я би не хотів турбувати його, — відповідав Георг. — Зрозумій мене правильно, він швидше за все приїде, у кожному разі я так думаю, але він почувався би змушеним до цієї поїздки, почувався би ображеним, мабуть, заздрив би мені, відчував незадоволення і нездатність якось позбутися цього незадоволення, і так і поїхав би назад із усіма цими відчуттями. Поїхав би самотнім — ти уявляєш, як це?

— Так, але чи не дізнається він про наше весілля від когось іншого?

— Цьому я, звичайно ж, не можу запобігти, але, враховуючи його спосіб життя, навряд.

— Якщо у тебе є такі друзі, Георге, тобі взагалі не слід було заручатися.

— Так, це наша спільна провина, але я би не хотів зараз нічого міняти.

А коли вона, важко дихаючи після його поцілунків, таки промовляла: «Все ж таки мене це ображає», — він вирішував, що не буде нічого страшного у тому, щоб написати про все другові.

«Нехай сприймає мене таким, який я є, — говорив він собі. — Я не можу вирізати із себе того, ким став, не можу стати кимось, хто більше підходив би для дружби з ним».

І справді, у довгому листі, який він написав цього недільного пообіддя, Георг повідомляв другові про заручини такими словами: «А найкращу новину я зберіг насамкінець. Я заручився із фройляйн Фрідою Бранденфельд, дівчиною із заможної сім'ї, яка приїхала сюди вже після того, як ти виїхав, і то вже доволі давно виїхав, тож навряд чи ти знаєш її. Ще трапиться нагода розповісти детальніше про мою наречену, а сьогодні достатньо тобі знати, що я дуже щасливий, а у наших із тобою стосунках помінялося лише те, що замість звичайного друга тепер ти маєш щасливого друга. А крім того, моя наречена також стане твоєю подругою, вона передає тобі вітання і незабаром сама тобі напише, а це для такого самотника, як ти — немало. Я знаю, що різні перешкоди не дозволяють тобі приїхати, але, можливо, моє весілля стало би відповідною нагодою подолати ці перешкоди? Хоча, ясна річ, ти сам краще знаєш, як тобі вчинити, я ні на чому не наполягаю. Вирішуй, як тобі зручно».

Георг продовжував сидіти за письмовим столом і ще довго вдивлявся у вікно, тримаючи у руці цього листа. Повз його вікно проходив знайомий і помахав йому з вулиці на